

Magdaléna Rysová

Ukázky z tvorby

Výběr básní

TRNKY PRO PRINCEZNU

Obloha černě vadne
ve slovech
na počest
chladnému březnu
z mraků padají
trnky duhové
na lože
pro princeznu

NA CHMELU

ženy
s šátky
na uzel
hřebeny
česaly sladký
chmel
usouženy
muži
stírali kapky
z čel
spěchali než spadnou
pěny

PSTRUZI

líně
nesou se pstruzi
potokem
jako čas pluje
námi
dívka si motá
tu oko za okem
ze suchých stébel
slámy
ospale
zaplétá další
rok za rokem
všichni jsme
tak trochu
sami

MALOVÁNÍ KONCEM LÉTA

jen ať nám zbyde ještě trocha žluté na tapety
dokud nám slunce nevybledne zcela
holá jsou místa mezi podzimy a léty
stejně jak cesta po stráních tvého těla
jen ať nám zbyde ještě trocha žluté na tapety
ať v pokoji je teplo na stěnách
když hasnou ráno rozpálené světy
a pohled je mapou přímočarých drah
teplo se ztrácí jak nasládlá chuť piva
a růže se mění na nerozvité větvy
když do klína slunce smutně dohořívá
tak jen ať nám zbyde ještě trocha žluté na tapety

ZÁPAD SLUNCE NAD PRAHOU

v doteku s kamenným mostem
si malovali po stém
sto první otisk Prahy
a horké slunce jako třetí
těm dvěma právě do objetí
ustoupilo z dráhy

PÍSNÍČKA O OKRAJ PARAPETU

včera dva holubi ťukali o okraj parapetu
písničku složenou ze samých krátkých not
bylo jim veselo jak tam štěbetali světu
a teploměr držmal na dvou stupních pod
asi těm dvěma bylo zrovna do zpěvu
a bylo jim jedno zda léto je či zima
smáli se všem co jen doufají v oblevu
když holubí lehkost je dávno nedojímá

TRNKY

na řasách
kuličky deště májového
klouzaly
ztrpkle na polštář
plakala ze sna
pro toho svého
v bělostných ručkách
topil se snář
z očí
spánkem jemně přivřených
padaly
trnky do peřin
do sítí oblohy
snášel se sních
na sny já ovšem nevěřím

KDYŽ NEBE SNÍ

slunce spí v jedné
poloze
nechce se ze sna
probrat
dívka si máčí
prsty v obloze
v sukních má žmolky
modra

ČERVÁNKY

z polí stoupá nasládlá mlha
za kopcem maliny
dívka si trhá
v zástěře vítr
nazlátlou pšenici seká
s červánky ve tváři
chlapec tu čeká
za keřem

PODZIMNÍ NÁMLUVY

jeřabiny nedozrálé
koulejí se jedna s druhou
opásané černou stuhou
pro princeznu na korále
zahalená v bílou kůži
smutně tančí v zmrzlé trávě
slunce černá po otravě
pouští barvu do ostružin
když den se s nocí prolíná
již brzy začne hostina

SILUETA ZA OKNEM

na okně zůstala stopa po dlani
a s každým dechem roztávala
mizela ze světa do mého dýchání
když po kapkách jsem ho rozdávala
korálky dechu kapaly na otisk
noc padala na mé zoufání
na okně zůstala stopa po dlani
a já marně hledám její stisk

DO KLÍNA NOCI

ještě chvíli můžeš mlčet
čarování
když měsíc nebe zhasíná
a kreslit touhy na počkání
noci
do klína
den naše prohřešky odhalí
zase jsme celou noc prolhali

NEVINNÁ

zavřete vítr do komnat
když brázdí po bílém klíně
ctnost bude zítra umírat
do ticha
po pěšině

DÝCHÁM NEBEM

dýchám nebem
a všechny tvoje vůně mi houstnou na jazyku
opadané šerky, chudobky a petrklíče
s rozmačkanými stonky
jak jsi je svíral stejně pevně jak sevřené bylo tvé hrdlo
ticho pod drobnohledem
se mi v ústech rozkládá na tisíce molekul
kyselých kuliček
co do sebe naráží
(jako já na tebe)
až příliš často na tak velký prostor mlčení
odejít nedovedem
a ještě spoustu dalších nepodstatných věcí
slunce hladí jedem
když se ráno probudím
a zase cítím ty prapodivné vůně ve svých vlasech
a přesto jediné čím jsem si opravdu jistá je
že už nedokážu cítit vůbec nic
(především tebe)

MODLITBA USÍNAJÍCÍ DÍVKY

dokud ještě poznáš mou dlaň
dívej se nocí
a zpívat nepřestaň
slova která jsme ve tmě nenacházeli
probud' se nocí
zmámen
a dokud se ještě známe
nech slunce hasnout nad postelí
dokud nás ráno nerozdělí
amen

MALOVÁNÍ NA SKLE

a možná to ještě není konec
to jen slunce váhá u dveří
dát obloze svůj dech
já vplétám doušku mateří
do mlhy na oknech
v ten bílý závoj poslední
a kdyby už byl tohle konec
ráno se mlhou rozednám

VÝCHOD SLUNCE

do kopců protkaných kvítky čekanek
a hrubých prstů žita
které se plazí po jemné tváři
a zanechávají po sobě krvavé cestičky
do černých uliček, zažloutlých střech
a Chrámu sv. Víta
na jehož sepnutých rukou se usadil kohout
a začal zpívat
když po mostech kráčeli spící
do horké dlaně
která vodu si chytá
pro radost a smutek
že po tak dlouhých dnech konečně prší
z oblohy rozbrázděné touhou
do cípů polí, vinic a luk
kam slunce nezavítá
svítám